

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 32, vydáno pro vnitřní potřebu - 6.února, nákladem 45 výtisků

ODDÍLOVÁ RADA

Od Skautské nadace Jaroslava Foglara jsme obdrželi finanční příspěvek na 2 naše projekty - K2 a HELP. Takže je jasné, že HELP letos bude!!! Prý to bude pořádná týsanica.

Katastrofální úřad nám konečně zapsal pozemek pro naši klubovnu. Huráá.

MÁME NOVOU INTERNETOVOU ADRESU - OD 14.1.2003. Středisková internetová prezentace je díky Fidovi zase o kousek dále. Od této chvíle nás najdete na daleko příjemnější a jednodušší adrese www.skauti.cz. Také adresy jednotlivých oddílů budou během několika dní převedeny do podoby oddil.skauti.cz. Šestkařské stránky je tedy možno najít nejen na adrese <http://sestka.jinak.cz> ale nyní i na <http://sestka.skauti.cz>.

Kecka, Spídy a Chytrý úspěšně složili Čekatelské zkoušky. Blahopřejeme! Dosáhli stejného skautského vzdělání jako například Anita, Brumla, Kikina, Zub, Miris, Sněhula, Eve, Bára. Nyní mohou podle oddílové zvyklosti podepisovat Stezku pro první i druhý stupeň - bez omezení!

I letos jsme se nemalou měrou zapojili do příprav 6.skautského plesu na zámku. Eve předprodávala lístky a pletla copánky pro vystoupení našich „židů“. Irča organizovala bufet, Dazul výzdobu a presentaci v předsálí - za vydatné pomoci Báry, Kikiny, Zuba a Pinčla. Zdendáš, Pinčl a Zub společně s Trojkou měli na plesu taneční číslo - židovský tanec z východní Evropy (pro vrlký úspěch museli opakovat). Zub s Ivošem a Kikinou měli jednu hodinu ranní vystoupení s bičem. Náš oddíl dodal na tipovací soutěž (kolik ešusů se vejde do Dazulova batohu) nejvíc jídelních misek - díky všem, kteří zapůjčili.

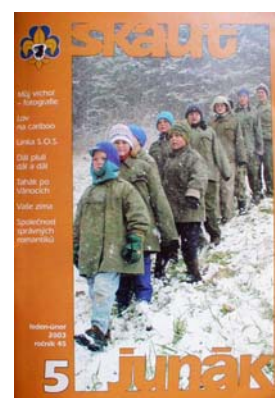
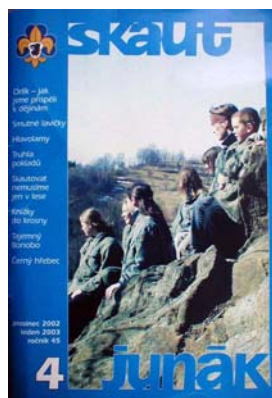
Letošní „6.takový malý countrybál“ byl

poprvé opravdu neprodělečný - především proto, že jsme neplatili pronájem kulturáku (obvykle 500 Kč).

4.ledna, kdy se spousta lidiček z oddílu podílela na přípravě Countrybálu a potom si na něm dosyta užívali tance, hříček a všeho možného se 3 členové našeho oddílu zabývali úplně něčím jiným.

Byly to dvě světlušky a jedno vlče - Hvězdička, Pomněnka a Očko. Chodili celé dopoledne a odpoledne asi do půl čtvrté převlečení za 3 krále na Ratibořské tříkrálové sbírce. Počasí nebylo nic moc a nohy je určitě takej bolely. Byla to jen jedna trojice a počítám, že náš oddíl bude příští rok osloven pro utvoření dalších trojic. Každopádně chci, aby to všichni věděli, že je moc a moc chválím, a že je pochvala 100 zasloužená. (Zub)

Opět máme foto na titulní straně Skauta-Junáka. Dokonce nám za něj přišel do oddílové pokladny autorský honorář 100,-Kč. V tomtéž čísle je reklama na předplatné časopisu a je tam reprodukováno číslo s Brumlou na titulní stránce!

Celoroční oddílová hra

LISTINA MIMOŘÁDNÝCH VÝDĚLEČNÝCH PŘÍLEŽITOSTÍ NA ÚNOR 2003

O řádně i mimořádně vydělané oddílové dolary se můžeš u pokladníka Zuba přihlásit na březnové oddílovce.

Je vidět, jak čtete Šestáka! Mrzí mě, že lidi, kteří jsou schopni se hádat o 2 dolary teď promrhali šanci získat další dolary. Jsou to věci, kterých se normálně účastníte. Jde jen o to, přechíst si to, nezapomenout a otevřít ústa. Chci vás jen upozornit na to, že pokud všichni členové družin nebudou mít na táboře nakoupené potřebné vybavení, které koupí za oddílové dolary, nebudou se moct na táboře pohybovat po zemi plné drahocenných kožišin a budou muset hledat příležitosti k výdělku a ztrácet drahocenný čas! Jen pro zajímavost – jde asi o 16 lidí, kteří promrhali příležitost vydělat si při mimořádných příležitostech. Hlídat si to musíte vy, jsou to vaše dolary. (Zub)

1. Za celoměsíční 100% docházku na oddílové i družinové akce v měsíci únoru ... **6 dolarů**
2. Za přivedení nováčka v únoru... **6 dolarů**
3. Za uvázání 6 základních uzlů v časovém limitu 120 sekund ... **1 dolar**
4. Za včas uhrazený registrační poplatek Junáka na rok 2003 ... **1 dolar**
5. Za předložení svého deníku či cancáku (podle aktuálnosti, úpravy, originalnosti) ... **až 3 dolary**
6. Člen servisteamu na K2 ... **3 dolary**
7. Za účast na oddílovce 7.2. ... **3 dolary**
8. Za včasné odevzdání registrace (hodnotí rádci) ... **4 dolary**
9. Za účast na únorové oddílové výpravě ... **5 dolarů**
10. Za pravidelné denodenní plnění příkazu „Každý den alespoň jeden dobrý čin“ (uznává si každý sám) ... **15 dolarů**
11. Za ujetí celkem 15km na běžkách nebo ujít 20km pěšky (může být i po částech) ... **10 dolarů**

Skautský zákon a ty

4. SKAUT JE PŘÍTELEM VŠECH LIDÍ DOBRÉ VŮLE A BRATREM KAŽDÉHO SKAUTA

1. Cítíš radost, když potkáš po dlouhé době přátele?
2. Dovedeš být přítelem/ přítelkyní každému slušnému člověku?
3. Dovedeš hledat dobrou vůli a drobečky dobra v každém člověku?
4. Dovedeš jednat s lidmi na základě jejich lepších vlastností?
5. Snažíš se povzbudit v druhém to dobré?
6. Nepodléháš v jednání s lidmi náladám? Nejsi osobní?
7. Dovedeš splynout v bratrské/sesterské společenství a ztratit pocit izolovaného JÁ?
8. Dovedeš se nesobecky zamyslet nad přítelem (přítelkyní), bratrem (sestrou), nebabráš se jen v myšlenkách na sebe?
9. Dovedeš odpustit svému bratru (své sestře) chybu?
10. Chápeš význam a důležitost bratrství skautů přesahující hranice našeho státu?

TURBÁNEK - UZEL PŘÁTELSTVÍ

Název uzel přátelství má proto, že působí dojem nekonečnosti, dalším ovíjením se stupňuje. Umíte ho uvázat? Vypadá to těžké, ale když se vám to začne dařit, jde to samo. Takže výborný uzel pro úvahy o přátelství.

Říká se, v nouzi poznáš přítele. Mělo by se to trochu upřesnit. V nouzi můžeš poznat přítele. Nebo poznat, kdo přítel asi není či nebude. Jeden moudrý muž řekl, v nouzi poznáš kamaráda, přítele poznáš na cestě.

Když budeš pátrat po původu slova kamarád dojdeš asi k něčemu jako druh. Zkus vymyslet, co všechno se dá čekat od kamaráda. Například půjčí ti něco, co tys zapomněl, propisku, rukavice, knížku, rozdělí se s tebou o jídlo, pomůže ti překonat nějakou potíž, zastane se tě, když jsi napaden nebo se na tebe třeba jen kamarádsky usměje. Je to pocít, mít kamarády. Ale i být někomu kamarádem. Hezky se o tom přemýšlí při písničkách Honzy Nedvěda (a vůbec trampských písničkách), kde se to kamarádstvím příměhemží.

Přítel se mnou jde stejnou cestou, rozumím si s ním. Měl by to být samozřejmě i kamarád, ale nezáleží už tolik na těch skutečích jako na tom, že se mu mohu svěřit s tím, co prožívám. Přítel - opravdových přátel nemá nikdo mnoho. Velkého přítele třeba i jednoho nebo žádného.

Když se zkusíte ptát různých lidí na rozdíl mezi kamarádem a přítelem, zjistíte, že mnozí si to představují právě naopak. Ale to zas tak nevadí. Hlavně aby mezi námi bylo co nejvíce kamarádství a přátelství anebo přátelství a kamarádství.

Nechce od nás tedy čtvrtý bod skautského zákona trochu moc? kdybychom ho chtěli splnit doslova podle toho, co jsme si teď řekli, to bychom se snad museli dělit o své nejněvnitřnější pocity se všemi lidmi dobré vůle v novinách. To asi ne, že? Ale co tak se chovat ke všem lidem dobré vůle kamarádsky a uvědomovat si, že všichni jdeme stejnou cestou tam, kam nám tato dobrá vůle ukazuje. A to je to přátelství.

Tento uzel nám také připomíná bratrství s ostatními skauty. Většinu z nás drží pohromadě skautský šátek. A tak ať drží pohromadě i naše družiny, náš oddíl, naše středisko, český skauting i celé skautské hnutí.

Zpíváme

DOPIS

KAREL PLÍHAL

D A
1. Tak ti teda píšu v opilecké pýše
Emi G A D
dopis, co ti jinej frajer nenapíše,
A
dopis, co ti jinej frajer nesesmolí,
Emi G A D
žádný hloupý fráze, jak mě srdce bolí.

D7 G E A
R: Nejsem žádnéj zlatokop a není mi to líto,
D7 G E A
že jsem kdesi propil rejžák i to síto.

2. Zato když jsem včera večer seděl s kamarády v šenku,
má stará Múza dala mi svou novou navštívenku,
už od rána mě svádí, hladí, líbá atakdále,
jenže bez tebe se cítím jako přikovanéj k skále.

R: Vzpomínky mě klovou do mých ztvrdlých jater,
slzím z dýmu, jenž sem vane z vater kolem Tater.

3. Prej z vesmíru se blíží naše příští zkáza
a Země - to je stará a velmi křehká váza,
popraskaná váza jako tvoje láska ke mně,
co zbylo z tvý lásky, co zbude z tý Země?

R: Nebude to bolet, neboj, potrvá to chvilku,
přestaneme řešit naši malou násobilku.

4. Přestanem se trápit, kdo ji za nás dopočítá,
přestanem si nalhávat, že na východě svítá,
obyčejní lidé vedou obyčejné války,
chci naposled tě uvidět, a třeba jenom z dálky.

D A
*: Třebas jenom z dálky, když už to nejde zblízka,
Emi G A D
dokud konec toho všeho Pámbu neodpíská,
Emi G A
dokud konec toho všeho Pámbu neod-,
D A
tak ti teda píšu v opilecké pýše
Emi G A D
dopis, co ti jinej frajer nenapíše,
A
dopis, co ti jinej frajer nesesmolí,
žádný hloupý fráze, jak mě srdce bolí,
žádný hloupý fráze, jak loučení bolí,
žádný hloupý fráze, jak beznaděj bolí,.....

Tak tu máme další z písniček do oddílového repertoáru. První složil můj oblíbenec Karel Plíhal a druhá je z repertoáru skupiny KTO a patří k těm, které dnes už skoro zlidověly. Občas ji slyším s mírně upraveným textem, kdy Aljaška je nahrazena slovem Valašsko.

G C G
1. Až jaro na Aljašku zavítá k nám,
A D
hromadu zlata já za zimu mám,
G C G
šampaňský víno si do srubu dám,
C G
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

2. S dívenkou krásnou budu tam žít,
čeká na jihu a chci si ji vzít,
mosaznou postel si do srubu dám,
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

3. Z těch velkejch plánů nezbylo nic,
já dva roky čekal a moh' jsem snad víc,
teď už je vdaná a co z toho mám,
když jaro na Aljašku zavítá k nám?

4. Nač věšet hlavu: nedá se žít,
šampaňský víno tu sám budu pít,
s partnery svými tu zůstanu sám,
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

Z NAŠICH AKCÍ

ODDÍLOVKA 3.ÚNORA 2003

JUDY

Tuto oddílovku měla na starosti Barča ale protože jí nemoc přemohla musil to za ní vzít Zub.

Nejprve jsme dostali zbytek dolarů, které jsme si vybojovali na polárce. Pak následovala hra, která se jmenovala Čmelák... Podstatou této hry bylo co nejdéle vydržet bzučet - na chvíli prolétlo klubovnou takové to sborové bzzzzzz ale moc nás to dlouho nevydrželo, už si ani vlastně nepamatuji kdo byl nejlepším čmelákem. Mezi tím co jsme si oddychli nám Zub s Kikinou vysvětlili další hru. Měli jsme za úkol vymyslet co nejvíce pranostik, přísloví a rozpočítavadel. Všichni toho měli hodně ale šneci byli jako vždy nejlepší - některé ty jejich pranostiky a přísloví opravdu stály zato! Ještě nám zbývalo pár minut, tak nám rozdali malé rébusy aby potrápili naše duté hlavy. Oddílovku jsme zakončili našim mohutným pokřikem a jeli domů...

Bára

JAKÉ JE TO?

Jaké je to být luční květinou, kterou jemně hladí sluneční paprsky a rozjasňují její tvář?

Jaké je to být těmi slunečními paprsky, které pronikají a rozehřívají každou část naší země?

Jaké je to být půdou, která ukrývá tak důležité části rostlin, jako jsou kořeny, které jim dávají sílu do života?

Jaké je to být stromem, kolébat se vlivem větru a nechat na sebe padat kapky deště?

Jaké je to být tím vlhkým deštěm, který vlévá do všeho živého sílu a energii?

Jaké je to být...?

TAKOVÝ MALÝ COUNTRYBÁL

4.ÚNORA 2003

(JUDY)

Takový malý country bál 6 - měl na starosti Miris. Sraz na přípravu a výzdobu byl ráno kolem deváté. Tentokrát jsme se rozhodli, že na výzdobu použijeme jako tradičně maskovačku a na ni zavěsíme buráky - vypadalo to docela hezky. Kolem druhé se to už začalo pomálo slézat. Aparatura jela na plné obrátky. Parket se jen hemžil tanečníky ,pardon teda spíše tanečnicemi (jako každým rokem). Vždy se do programu zasunula nějaká ta malá hříčka.třeba židličková nebo se tam sem tam proběhlo nějaké to psí spřežení. Taky nechybělo ani předtančování pro netanečníky. Vstup byl povolen pouze v country oblečení. Někteří měli fakt skvělý country top. Myslím že by se tančilo až do rána ale SONY už mělo dost a přece bez hudby se nedá tančit, tak jsme to zabalili kolem osmé hodiny večerní. Krásně jsme uklidili kulturák a odebrali jsme se domů a do klubovny. Nesmíme taky zapomenout poděkovat panu starostovi, který nám kulturák tentokrát propůjčil bez poplatků !

ZUB

... z pohledu jednoho účinkujících ve scénkách a umění biče musím říct, že letos se ten countrybál opravdu vydařil. Myslím, že už jsme docela zmáklí časové naplánování scének, hříček a tanečních sérií. Už teď se těším na další, pokusíme se zase něco secvičit a samozřejmě to bude ještě lepší. Už mám vymyšlenou novou výzdobu a kulisy. No a jen tak mimochodem, náš countrybál musí být dobrý vždycky, protože co je „country a western“, to je dobré.

K2 - SEDMDESÁTKA NA BĚŽKÁCH - 11. LEDNA 2003

Střípky z letošní K2:

... pamatuju jeden ročník K2, kdy jsme do klubovny dojížděli posledních 10 km za vytrvalého deště, ale letos to fakt stálo za to. Docela kosa - zvlášť na otevřených pláních dost namrzal ksicht, ale hlavně ten led. Ještě nikdy jsem nejel po takové trase, kde na 10cm vrstvě ledu byl 1-2 cm poprašek sněhu. Nejhorší na tom je, že nemůžete do takového terénu zabodnout tyčku a vosk se vám sedře po 200 metrech. Jízda na takovém terénu je víc záležitostí štěstí než vašeho jezdeckého umění a zkušeností....

...kdo mně zná, ví, že na běžkách moc nepadám, tak 1-2x za sezónu, ale na letošní K2 jsem si to vybral tak na 5 sezón dopředu...

... Do pytle! Snad ten chlápek vstane, nebo to do něj napálím. Vyšlo to tak napůl. Padlý běžkař trochu uhnul a já jej trochu nadejel. Jenomže už nestihnu zatočit po trati. Tak to vezmu rovně do lesa mezi stromy. Hup - skočil jsem přes nějakou jámu. To bylo dobré. Ještě, kdyby tak šlo zabrzdít. Škrrrr! Led a v něm zamrzlý šutr. Kousek letu plavmo i s běžkama. A dopad. Jenomže se mi ty nohy s běžkama nějak divně ve vzduchu pokroutily a já dopadl relativně dobře, ale s nějak překrouceným kolenem. Sice jsem se do něj nepraštil, kolene je zase ve své normální poloze, ale bolí to jako čert. První co mne napadá, že mně asi bude muset Dick dotáhnout někam k cestě, kde pro mne bude moct přijet zdravotník akce Ivoš a ten mně hodí do nemocnice. Ale protože vím, že většinou není nic tak horké, jak to naprvní pohled vypadá, zkusím nohou pohnout a v

jednom směru to jde docela dobře, pouze když to zkouším trochu do boku, křívím hubu bolestí. Tak to bude dobré. To bude jenom namožený nějaký vaz. Pomalu se zatátými zuby vstávám a začínám to koleno rozhýbávat. Před sebou máme ještě 50 km....

... konečně jsme sjeli svah nad jablůnkovskou školou. Každoročně se na tento sjezd těším ze všeho nejvíc, ale dneska není o co stát. Jedeme za tmy, spíše podle instinktu. Dickovi to se zlomenou lyží jede pomaleji a tak jsem dole dřív než on. Aspoň si v klidu sundám lyže, než dorazí. Tady začíná posypaná cesta a aspoň kilák pošlapeme s běžkami na zádech než si je zase nasadíme. Jenže ouha! Moje nové vázání nejde rozepnout! To je nějaký vtip. Musím to zkusit znovu. Tlačím hrotem běžkařské hůlky na vázání tak, že na hůlce skoro visím a bota nic. Ona mi k tomu vázání snad přimrzla! Fakt, že jo! Ano druhá lyže nejde sundat. Co teď? Přijíždí Dick a zkouší to sám, Po cca 20 minutovém snažení to vzdáváme. Asi budu muset nechat lyžáky na lyži, vyzout se a jít ten kilák bosky! Nápad! Sněhula! Skaut všude bratry (a sestry) má! Sněhula bydlí asi 400 metrů od tud! Vytahuju mobil: "Sněhulo, kolikátku máš nohu? Osmičku? Paráda. Mohla by jsi mi půjčit nějaké tvoje boty? Jedeme K2, teďkom jsme kousek od vašeho baráku a já nemůžu sundat boty z vázání. Musel bych jít asi bosky. Mohla by jsi mi ty boty půjčit?" Za chvíli už pajdám ve Sněhuliných teniskách zasněženou Jablůnkou a Pržnem"

... Dazule, mohl by jsi se mi podívat na běžku? Nemám s ní něco?, ptá se mně Jura. Už je pořádné šero a tak vidím kulové, ale běžka se zdá být v pohodě. „Nic tam není, máš to v pohodě. Jedeme dál...“ Po pár kilometrech to Jurovi nedá a je mu divné, proč na jednu běžku zaostává. Zastavuje, sudává ji ... „Do pytle! Dyt' se mi to od začátku nezdálo, Daazule. Ta běžka je zlomená a drží jenom na umělé hmotě.“ Po několika dalších kilometrech Jura zlomený díl odtrhává (ještě, že se to zlomilo až za patou) a strká jako loveckou trofej do báglu. Pokračujeme dál - před sebou máme ještě asi 12 kilometrů....

JAK JSME SE STALI MUSERY

KIKINA

Slunko se pokouší prokouknout hustou mlhu, která se válí v údolí, ale moc se mu to nedaří. Řeka pod náma vypadá jako potažená stříbrem a všechno se zdá nehybné. Šlapeme do příkrého kopce a míváme poslední střechy dědiny, zabraní do fantazírování a vymýšlení nových úžasných detailů ke hře Excalibur. Teď nás obklopuje jiný svět, svět rytířů, mečů a hrdé odvahy, a tak nevnímáme ani lezavou zimu všude okolo. Z úvah o rytířích nás vytrhl štít střechy malinkatého srubu, který se objevil na obzoru. Zpoza vysokého plotu na nás vykukuje šest husky - psů. Stojí úplně nehybně, skoro se mi zdá, že nejsou živí. No, nevím, jak by se nám jezdilo s vycpaným spřežením...

Srub je zevnitř stejně malinký jako zvenku a možná i proto je tak útulný. Všude po stěnách a i na stropě jsou rozvěšené různé placky, vlaječky a totemy jako vzpomínky na prožité výpravy a potlachy. Vůbec je tady spousta skvělých nápadů na

dárky. V krbu hoří oheň a hrneček s čajem nás hřeje do rukou...

Celé dopoledne vykládáme, lasujeme a praskáme bičem. Okolo oběda se konečně objevil pajda Dazul. Vypadá poněkud zvláště s nohou v příšerné modré ortéze, ale v očích má jiskřičky, jak se těší na sáňky. Pišta pochopil, že už jsme celí nedočkaví a tak vytahuje sáně a spolu s Liškou zapřahuje psy. Ti jsou taky natěšení, poskakují kolem a rafají po sobě. První pojede Zub se dvěma leadery-vůdčími psy. Má trochu strach, ale zvědavost převažuje. Ještě si zapne tlustý pásek, který ho pojí se saněmi (takže kdyby spadnul, pojede pěkně po bříšku) a legrace může začít.

Pejsani vyrazili rychlostí kulového blesku. Zub se lekl, jak to trhlo, ale všechno ustál a už si to sviští po zledovatělé cestě. Do kopečka se pejskom moc nechce, ale nakonec Zub úspěšné přijíždí ke konci cesty. Tam ho Pišta otočí, opusinkuje pejsky a Zub už se valí zpátky. Sem tam pomáhá nohou, asi se mu zdá, že jede pomalu. Pak jedu já. Zase bleskový start, málem přízemní průjezd zatáčkou a zastaveníčko na kopečku. Dazul, co jede po mně, si počíná stejně, taky se zastaveníčkama a tak si nic nezávidíme. Pišta nás potom vozí i s celým spřežením. Jsou to takové švisty, že ani nestačím sledovat, kam jedeme. Tak tohle bych mohla dělat pořád. Obléct pejsky, zapřáhnout je a pak už si jenom pěkně svištět přes bělostné plně.

Ale musherství není jenom takový obyčejný koníček. Je to taky spousta práce a starostí, vyžaduje plno trpělivosti a tu já nemám. Ale mám nového kamaráda Pištu a ten mě svez. A několikrát...

ZUB

Na výpravě na Pištův srub jsme dostali nabídku zaježdit si na saních se psama. Pozdější domluva byla 18. – 19. leden. Jeli jsme já, Kikina a pak dorazil aj Dazul a podle Pišty malý PůlDazul (Zdendáš). Než dorazili brůci, tak jsme s Kikinů pili čaj se „sirupem“ a kochali se mraky plácek, zvaldel, dárků a různých prkotin, vše ve stylu westernovém, indiánském, trampském, prostě dobrém. Pohlázení na duši i potěcha pro oči. Po obědě sníh „okysnul“ tzn., že už nebyl tak zmrzlý a mohli jsme chvilku jezdit, než zase zmrzl. Jinak by sa musely psom dát papučky, aby si neporezali nohy. Všeci jsme měli docela strach, až na hrdinu Dazula s vyvaleným kolenem, protože Pišta nás častoval dosti hrůznýma, ale asi skutečnýma historkama.

První jsem jel já. Připnul jsem sa k saňám hasičským řemeněm, to kdybych spadnul, aby sa saně nerozbily o stromy, jak by psi letěli, kde by sa jim zlíbilo. Dostal jsem dva nejlepší vodící psy. 3, 2, 1, teď. Liška pustila psy a už to jelo. Byla to paráda, řekl bych, že naprosto přirozené řízení saní, nakláněním se na stranu. Do kopce jsem jim trochu pomohl odrážením, jak na koloběžce. No zkrátka, byl a je to pořád zážitek. Pak jela Kikina, za ní Dazul. A Zdenda, aby měl větší zážitek jel se všeckýma šesti psama, ale aj s Pištů. V podstatě, slyšíte to. Jel se šesti, tzn. se „šestků“. Se šestků jela aj Kikina. Pak sa psíci vypřáhli z „oprati“, jak Dazul neznalecky nazval postroje a psíci šli do výběhu a my do srubu. Tam jsme se až do odjezdu oddávali jídlu, pití čaje se sirupem, povídání různých historek a zpívání. Bylo to super a příště tam musíme zas.

STŘEDISKOVÉ HRÁTKY V BAZÉNU 18.1.2003

JUDY

Středisko tentokrát pro skauty rezervovalo ve Vsetíně na pár hodin městské lázně. V pět hodin jsme dorazili na smluvené místo, co nejrychleji jsme se převlékli do plavek a hurá do vody. Měli pro nás nachystaných spoustu zajímavých her, kterých se mohli účastnit i ti nejmladší (i když někteří neuměli moc dobře plavat). Ale určitě ze všeho nejvíce byl největší zájem o tobogán. Řada byla vždycky tak dlouhá že jsme tam mrzli na schodech a děcek furt neubývalo. Někteří tam byli dovlečeni i násilím ale stejně pak nejeli. Určitě si to všichni pořádně užili a vyblbli se jak jen mohli. Co nejdříve zopakovat - třeba jen oddílově.

ČEKATELSKÉ ZKOUŠKY 25.1.2003

CHYTRÝ

Hned Ráno jsem udělal první důležitý krok ke splnění Čekatelské zkoušky tzv. Čekateleka a tj. že jsem se probudil a odhodlal sa vstanuť.

První moje cesta byla do obchodu kde jsem si koupil zásoby potom jsem sa vydal s Jéňu směrem dolů, protože Dazul nejel, ale nakonec nás cestu přece jenom vzal. Jelikož, nýbrž, protože jsem sa domluvil s Dazulem (ne jak někdo).

Jel jsem automobilem na Vsetín kde sa mněly konať Čekatelské zkoušky tzv. Čekatelky. Při příjezdu jsem přivítal svého velkého kamaráda Fida slovy „Ahoj ty můj velký kamaráde!“, hned jsem poznal že Fido je dnes přá-

telsky naladěm. A hned jak jsme vkročili do střediska Junáka svazu skautů a skautek, mně čekal první šok - ony se tam vážně konaly Čekatelské zkoušky tzv. Čekatelky.

Nejprve jsme se posadili ke stolu a řekli jsme si co bude první, nejprve jsme šli jedna půlka tudíž já a Jéňa a několik jiných socanů do jedné místnosti zatímco ta druhá půlka zůstala v té předešlé místnosti. Jako první jsme byli psát test z hospodaření z kterého jsem dostal z praktické části za 3 a z teoretické části taky za 3. Potom následovala zkouška ze zdravotvědy ze které jsem dostal znova zase za 3. Hned potom následovala krátká přestávka ve které jsme prozkoumali VELMI VYDAŘENÝ ČASOPIS RUČNÍ VÝROBY, který nesl vznesený název HOP SEM HOP TAM, který se mně a Spídimu velice zalíbil. Za chvíli se ovšem začaly zkoušky nanovo nejprve z historie českého i světového skautingu. A ještě z práva.

Poté byla opět přestávka, ve které se obědvalo párek, ale jelikož po zkušenosti z kurzu ve kterém sa dala na parcích jíst enom hořčicca jsem odmítl.

Zhruba za 20 minut začala zkouška z bezpečnosti ve které jsem získal za 1. Poté zkouška z práva, kde sa Fantík vysvětlovala jak se dělá sekaná a že sekaná nemá být celá černá jsme ji upozornili až já a Jéňa.

Poté byla zkouška z Metodiky kde jsme asi jako jediní dostali za 2. Proč asi? No a poté už byla psychologie ve které jsem si vytáhl pěkně blbou otázku a tudíž jsem dostal za 2. A potom už jsme akorát obkecali svoje práce. Dovezli jsme Fida do pěkné, milé a hezoučké klubovny Trojkařů, kde se Krtek velice podivil našemu výkonu, on totiž netušil o našem skrytém talentu a oněm jsme nevěděli asi ani my.

Potom už jsme pouze nakoupili a Šéf ztratil 2 perníky jsme dorazili domů. A TO JE VŠE PŘÁTELE.

VÝPRAVA SVĚTLUŠEK A VLČAT

ZUB

V neděli 26. ledna jsme od klubovny vyrazili zase tam, co minule. (Poborovem navrch nad vysílač na pastviny). Šli jsme na stejné místo, protože se mně líbí, a protože skýtá všechno, co jsme k naší výpravě potřebovali. Celkem nás šlo 10 pes. Za vůdce jsem to byl já, Kikina, Janina a pes Black, za světlušky Hvězdička, Věrka, Delfínek a Čita a za vlčata Cipísek, Zdenda a Očko.

Vzhledem k tomu, že cesta nahoru byla zmrzlá, všichni jsme několikrát spadli, to se samozřejmě opakovalo i cestou dolů, ale s tím rozdílem, že už jsme šli zpátky a tak to děcka sjely po řiti. Celou výpravu jsme byli jen na jednom místě. Hráli jsme hru na zvířata, hledali jsme brůka a dokonce i Očko si připravil hru. Delfínek si vymyslela spíš takovou zkoušku o tom, že nikdo nesmí během výpravy říct „mě sa nechce, já už nemůžu...“.

Rozdělení do dvojic a

jedné trojice si děcka vyzkoušely samostatně bez naší pomoci! Postavit tři různé přístřešky. Čita a Delfínek – z 1 čtvercové cely, Hvězdička a Věrka – z kosočtvercové cely, klasický jehlan zavěšený na laně a Cipísek, Očko, Zdenda – přístřešek bez použití cely, jen z přírodních materiálů. Tam se chlapci chovali trochu nepěkně a neskaутsky vůči světluškám, ale to se časem vytříbilo. Tím, že to měl někdo lehčí, ale za to lepší a někdo těžší, ale horší, se to vyrovnalo a v závěrečném hodnocení dopadli všichni stejně. Účel byl, naučit se to, ne soupeřit mezi sebou.

Děcka měly samozřejmě i volný čas, ve kterém většinou jedly anebo zvelebovaly svoje přístřešky. My jsme si chtěli udělat oheň, ale Očko se přihlásil, že ho udělá. Zapálil ho, sice s novinama, na jednu sirku, ale i to je úspěch, nejen u Očka, ale byl by to úspěch i u některých starších členů oddílu. Pak jsme pověřili, uklidili, posbírali papírky, udělali si všichni 30 dřepů, protože papírek od vlnek a tatranky prej nebyl ničím. (15 dřepů vlnky a 15 dřepů tatranka – oni si pak rozmyslí, nechávat papírky po lese).

Ke klubovně jsme došli kolem půl druhé. Tam jsme zakončili výpravu pokřikem a pochvalou Očka, který se svým chováním vymykal běžnému standartu.

Co na závěr, možná mohlo být pěkně, ale hlavně, že nepršelo.

6. SKAUTSKÝ PLES NA ZÁMKU

KIKINA

"Hoj Kwakere, chceš jít na ples?" hlaholí Zub do telefonu. "No, ještě jsem o tom nepřemýšlala" já na to. "Už musíš, já sem ti koupil lístek. Ale stejně tam máme to s tím bičem, takže tam musíš jít tak aj tak." Jo tak s bičem! Zase další možnost přijít o prsty, či o celou ruku nebo třeba hlavu za hlasitých a nadšených ovací publika. No nic, jdu poprosit maminku o příspěvek na novou plesovou halenku, abych při tom aspoň vypadala důstojně...

Plesový den začal jak obvykle takové dny pro skautského človíčka začínají. Ráno doma něco uklidit, aby se neřeklo, pak honem na Vsetín pomáhat s přípravou plesu, pak zas honem zpátky, umýt si vlasy, přetrpět dvě hodiny s natáčkama a několik hrůzostrašných okamžiků se silonkama a zase zpátky na Vsetín. Ještě, že chodím na ples jenom tak dvakrát do roka a i tak je to vždycky nadlidský výkon. Hold, pro krásu se musí trpět...

Na zámek dorážíme mezi prvníma, ale za chvíli je sál plný lidí známých i neznámých a všichni jsou krásní a mají dobrou náladu. Hned na začátek je připravené předtančení dvojkařek. Tentokrát to není klasické "hopsání", ale něco lepšího. Myslím, že to mělo znázorňovat něco jako vodní nymfu, která se snaží uniknout černým múzám smrti. Ale třeba ne. Přesto se mi to moc líbilo. Je zvláštní, kolika způsoby může člověk vyjádřit bez slov pocit nebo myšlenku, něco, co není hmatatelné...

Přestože s mým pohybovým nadáním to tak slavné není, nemohla jsem si stěžovat na nedostatek tanečních příležitostí. Při jedné z nich jsem s hrůzou zjistila (vlastně úplně mimo téma), jak moc nás ovlivňuje televize a oblíbené filmy. Při tanci s neznámým vůdcem odněkud jinud se mě dotýčný ptal, jestli UŽ! jsem rádc. Okamžitě mě napadla odpověď: Jo, a můžu už i víno! To, co následuje, tedy dotaz: Hele máš rád sladký? jsem se neodvážila vyslovit nahlas, taky protože jsem si nebyla jistá, jestli dostanu tu správnou odpověď: Jo já děsně! Ale to jenom tak na okraj...

Zlatým hřebem večera bylo dozajista vystoupení Židů, pojmenované měkoučce Jechi Chemichi. Museli ho dvakrát opakovat. Samozřejmě to nebyli doopravdičtí Židi, ale třeba takový Zub je za určitých okolností docela dobře použitelný. Taky naše vystoupení s bičem dopadlo dobře, vzhledem k tomu, že se konalo o půl druhé ráno. No a mezi tím vším se tančilo, pilo a někdo aj třeba vyhrál v tombole. Třeba já. Žrádlo pro psa. Když žádného nemám! Ale ostatní z nás taky nic nevyhráli a tak to

moje psí žrádlo nebylo zas tak potupné (Janina vyhrála žrádlo pro kočky. Mňam, mňam...) Kdybych ale měla srovnávat, a to se nemá, zdál se mi letošní ples nejlepší z těch, na kterých jsem zatím byla...

RADEK

Skautský ples na zámku. Kdo by o něm neslyšel.

Letos jubilejní (poznámka autora: šestý), se konal na přelomu soboty a neděle, na již zmiňovaném vsetínském zámku.

Je třeba zmínit to, že nemalou měrou i do tohoto plesu byl zapojen náš oddíl. Před samotným plesem probíhalo mnoho příprav a zkoušek, které si prodělali někteří vyvolení, hlavně z řad našich chlapců. Jezdilo se na Vsetín, kde se na více místech zkoušel tanec mužské a jinošské části židovské obce, tvořené šestkaři a trojkaři.

A pak to přišlo. Toužebně očekávaný ples se blížil kroky, téměř milovými. Poslední zkouška a jede se na ostro. Je pravda, že napoprvé nám to kvůli špatně nastavené písničky nevyšlo, ale potom už to bylo v pořádku. I v samotném provedení našeho tance by zkušené oko našlo několik chyb, větších či menších, ale na to, že jsme si přišli zatančit jenom tak a náhodou to vzhledlo několik málo lidí, nebylo to špatné.

Samozřejmě, že jsme na plese nebyli sami. Předvedl se Bure a jeho kytarové sóla, Pipi a její tanečnice zatančily v skutku nádherný dynamický a divoký tanec no a prostě každý si našel něco

pro sebe. Po jedenácté hodině bylo otevřené „Peklo“, kde se zpívalo na ostro. V předsálí probíhala prezentace oddílů a kdo ví proč tam byli vidět často trojkaři a šestkaři. O půl noci proběhla velká tombola, ale nevím proč jsem zase nic nevyhrál.

Skoro jsem zapomněl na to nejhlavnější. Tančilo se. Moc se tančilo. Ještě teď mám nohy až v I když akce tohoto typu nějak obzvlášť nemusím, tak vřele doporučuji. Shalom.

RADEK + DAZUL

Kdo chtěl vidět na vlastní oči právě židovské tance, tak ten si nesměl nechat ujít Ples na vsetínském zámku. Právě tam se představila čistě chlapecká taneční skupina za doprovodu melodických tónů židovských písní. Mimo pohybově nadaných tanečníků z TROJKY se tam představili neméně nadaní, dovolím si tvrdit, že v některých směrech i více pohybově zdatnější tanečníci z našeho oddílu. Jmenovitě to byli tito odvážlivci: Zub, Radek a vůbec nejmladší tanečník naší skupiny, malý Zdenka. Kreace střídala kreaci, figura figura, ... Kdo to neviděl, má nadosmrti čeho litovat. Úspěch byl velký - museli opakovat. Záznam tance je sice zachycen v oddílovém videoarchivu, ale živý zážitek je stěží nahraditelný.

Únor 2003

- 1. února SKAUTSKÝ PLES NA ZÁMKU
- 7. února ODDÍLOVKA (Miris)
- 15.-16.2. MALÁ FATRA (Wakpala)
- 15.-16.2. RS VÍKEND (středisko - Fantik)
- 21. února OD.PÁTEK - HON NA ŠIROKKA
- 22. února DEN SESTERSTVÍ (Romík)
- 22.-23.2. BÍLÁ STOPA (Radek)

Březen 2003

- 7. března ODDÍLOVKA (Kikina)
- 15. března Lanové centrum v Olomouci (Anita)
- 15.-16.3. Rádcovák (Fido)
- 21. března Vzpomínka na tábory (Radek)
- 22. března Smrk - akce pro RS (středisko)
- 23. března Turnaj v šípkách (středisko- Jencek)
- 29. března CAMPOREE (pro středisko pořádá Šeska)

BÍLÁ STOPA.

Výprava na základnu osady HAWAI. Odjezd je 22. února autobusem 6.50 z Kateřinic a ze Vsetína vlakem směr Horní Lideč. Potom hýbaj na Pulčín pešom.

Návrat bude v neděli 15:50 ze Vsetína.

Nezapomeň si vzít teple oblečení, dobré boty, teplý spacák, karimatku, KPZ a vůbec - nejeďte na Hawai poprvé. Jídlo je společné, až od sobotního oběda, tak si vezměte něco na svačinu.

Možná nás poctí svou návštěvou Křížový.

Pokud budou příznivé podmínky, tak si vyzkoušíme potní chýši a kdo bude mít odvahu i přespání v Ankoně. Radek.

Na vydání ŠESTÁKU č.32 se podíleli:
Dazul, Radek, Chytřý, Kikina, Zub, Bára, Judy, Robin Loukota, J.Joubert, Berg, Z.Burian, internet, LACHIM spol.s r.o.

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.SKAUTI.CZ](http://sestka.skauti.cz)

tento výtisk je určen pro:

podpis rodičů: